

РЕШЕНИЕ

№ 963

гр. София, 13.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 16.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **12131** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините /ЗОДОВ/.

Образувано е по Искова молба вх.№ 42429/06.12.2021 г., депозирана от К. П. С., лишен от свобода в Затвора-гр.С., ЕГН: [ЕГН], подадена чрез адв.Ю., с която е предявен иск срещу Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" при Министерството на правосъдието, за заплащане на обезщетение за причинени имуществени вреди в размер на 94 450 лв., представляващи пропуснати ползи от възпрепятстване възможността на ищеца да води дело срещу Република България в Европейския съд по правата на човека /ЕСПЧ/, а при условията на алтернативност – за причинени неимуществени вреди, настъпили в периода от 02.06.2020 г. в Затвора-гр.С., които неимуществени вреди се твърди да са претърпени в резултат от незаконосъобразни бездействия на служители на ответника, изразяващи се в неизпращане на необходими книжа в ЕСПЧ по повод заведена от ищеца жалба в същия съд.

В исковата молба е посочено, че след присъдено обезщетение в полза на ищеца по адм.дело № 5891/2015 г. по описа на АССГ, решението по което е влязло в сила, предвид частичното уважаване на исковата му претенция и воден от практиката на ЕСПЧ, според която "нищожното обезщетение е равносилно на липса на обезщетение", ищецът с молба изх.№ 3070/02.06.2020 г. по описа на Затвора-гр.С.,

изпратил жалба с приложения до Съда в С.. Сочи, че в отговор на изпратената жалба, от ЕСПЧ получил указания да уточни изложението си, както и да представи исковата молба, касационната жалба и съдебните решения касаещи присъденото му обезщетение. Твърди, че по повод дадените му от ЕСПЧ указания, с повторна молба изх.№ 4438/28.07.2020 г. изпратил изисканите документи, но за негово учудване, получил второ писмо от ЕСПЧ от 24.08.2020 г., в което било посочено, че не е изпълнил изискванията на чл.47 от Правилника на Съда, а именно: не направил уточнение на изложението и не представил изисканите с първото писмо искова молба, касационна жалба и съдебни решения. Сочи, че изисканите от ЕСПЧ, с писмото от 24.08.2020 г., документи изпратил за трети път с молба изх.№ 6186/05.10.2020 г., но същите не били разгледани, поради изтичане на шестмесечния срок по чл.35, § 1 от Конвенцията. С горните аргументи, ищецът твърди, че ответникът го възпрепятствал да заведе успешно жалбата си, поради което претърпял вреди във вид на пропуснати ползи в размер на претендираното пред ЕСПЧ обезщетение, а именно за сумата от 94 450 лв. При условията на алтернативност, моли Съда да му присъди обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в страдание, чувство на безнадеждност, унижение, отчаяние, потиснатост и агония, вследствие на драстичното нарушаване на правните му очаквания.

В с.з. ищецът редовно се явява лично и с адв.Ю., моли Съда да уважи исковата молба така. Счита, че по делото е установено, че ответната страна е пречила със своите действия и бездействия на ищеца да изпрати молбата с приложените под опис документи до ЕСПЧ, поради което те не са стигнали навреме и производството е било прекратено. Сочи, че от разпита на свидетеля и от изслушаното заключение по СППЕ се установява, че въпреки големия ресурс за адаптиране на ищеца, има вреди за личността му. Претендира разноски.

Препис от исковата молба е връчен на ответника за отговор. В срока по чл.131 ГПК е постъпил отговор от ГДИН, в който се излага становище за допустимост на исковата претенция, а по същество се излагат доводи за нейната неоснователност и недоказаност. В с.з. ответникът не изпраща представител, но с писмена молба вх.№ 40994/16.11.2023 г. моли Съда да отхвърли предявения иск като неоснователен и недоказан. Претендира юрисконсултско възнаграждение и отправя възражение за прекомерност на претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение.

Прокурорът от СГП дава заключение за недоказаност на иска. Счита, че от свидетелските показания и заключението по СППЕ причинената на ищеца вреда е останала недоказана. Алтернативно моли Съда да коригира размера на претендираното обезщетение, като определи такова в минимален размер.

Административен съд София-град намира за установено следното от фактическа страна:

Между страните по делото не се спори, че ищецът К. П. С., ЕГН: [ЕГН], търпи присъда № 119 от 22.12.2000 г. по НОХД № 75/1999 г. на Окръжен съд-гр.П., с която му е наложено наказание "Доживотен затвор" за извършено престъпление по чл.116, ал.1, т.б, пр.2 и 3 и т.11, пр.1 във вр.с чл.115 във вр.с чл.29, ал.1, б."А" и "Б" и чл.54 от НК. На основание чл.127б, ал.1 от ЗИН (отм.) с присъдата му е определен първоначален специален режим за изтърпяване на наказанието.

Не е спорно между страните и, че ищецът първоначално е бил поставен на специален режим от 03.04.2002 г., след което с решение на Комисията по чл.73 от ЗИНЗС К. С. е

изведен от зоната с повишена сигурност и настанен в общи помещения с останалите лишени от свобода в 7-ма група от 03.12.2010 г. По повод решение на Комисията по чл.73 ЗИНЗС от 17.05.2012 г. режимът отново е заменен на "специален" и ищецът е настанен отново на територията на 1-ва група, при засилен надзор и охрана.

По повод на горното ищецът е подал иск за обезщетение по реда на ЗИНЗС за нарушение на чл.3 от ЕКПЧОС, поради отказа на ГДИН да замени режима му от "специален" на "строг". Претендираното от К. С. обезщетение е в размер на 100 000 лв. /вж. адм.дело № 5891/2015 г., приобщено към настоящото дело/.

С Решение № 1625 от 11.03.2019 г., постановено от АССГ по адм.дело № 5891/2015 г., Съдът уважава иска до размера на сумата от 5 500 лв., като го отхвърля за сумата надвишаваща уважената част до пълния размер на претенцията от 100 000 лв. /л.10/. Решението е оставено в сила с Решение № 1298 от 28.01.2020 г. на ВАС по адм.дело № 6257/2019 г.

С молба от 02.06.2020 г. /л.16/ К. С. е изискал от деловодството на Затвора-гр.С. изходящ номер на изпратеното от него писмо, адресирано до ЕСПЧ. В молбата е посочено, че писмото му съдържало искова молба, решение на АССГ, жалба до ВАС, решение на ВАС, КСППЕ, жалба до съда в С..

От представеното копие на Регистър на молби, жалби, сигнали и заявления на лишени от свобода /л.30/, воден по реда на чл.77, ал.1 ППЗИНЗС, е видно, че на 02.06.2020 г. е вписано писмо рег.№ 3070/02.06.20 г. от К. П. С. – I-ва група, подадено в запечатан плик, с отбелязване, че същото е изпратено в С..

От Дневник за връчени документи на I-ва група от № 503/01.10.2019 г. до № 472/09.09.2020 г. /л.35/ е видно, че на 04.06.2020 г., К. П. е получил срещу подпис рег.№ 3070/02.06.200 г. в отговор на отправено с цитираната молба до деловодството на Затвора-гр.С. искане.

В писмо от секретаря на ЕСПЧ с рег.№ 36178/20 г., от 24.08.2020 г., адресирано до К. П. С. /л.17/, е посочено, че същият не е изпълнил изискванията на чл. 47 от Правилника на Съда, както следва: 1. Изложението относно спазването на изискванията за допустимост по чл.35, §1 от Конвенцията (изчерпване на вътрешните средства за защита и/или спазване на шестмесечния срок/не съдържа никаква относима информация или дати; 2. Не са представени копия на всички относими документи, свързани с воденото от него съдебно производство като искова молба, касационна жалба и съдебни решения.

С Молба рег.№ 4438/28.07.2020 г. по описа на Затвора-гр.С. ищецът е изискал да бъде издаден регистрационен номер на писмото му до ЕСПЧ /л.15/.

С Молба от 04.10.2020 г. с рег. № 6186/05.10.2020 г. /л.18/, К. С. е изпратил две писма със следното описание на съдържанието: Молба № 3070/02.05.2020 г., искова молба, решение на АССГ, жалба до ВАС, решение на ВАС, КСППЕ, жалба до съда в С., писмо до АССГ. С молбата е изискано издаване на регистриращ номер на писмата до ЕСПЧ и до АССГ.

От представеното копие на Дневник на ИСДВР за регистриране на поща – I-ва група за датата 06.10.2020 г. /л.33/ е видно, че с молба рег.№ 6185/05.10.2002 г. са регистрирани писмо до С. и писмо до АССГ с опис на документи – 2 бр. писма, както и че рег. номер е получен от ищеца.

По делото е изслушана Съдебно-психологична и психиатрична експертиза. След проведено експертно изследване на К. П. С., вещите лица дават следното заключение по поставените въпроси: Процесните събития, съобразно описаните преживявания, са

предизвикали у освидетелствания реакции на неудовлетвореност, гняв и унижение. Посочено е, че С. не представя клинични описания на разстройство на психиката, които да удовлетворят диагностичните критерии на каквото и да е психично разстройство по М. 10. Според вещите лица споделеното унижение не е клиничен белег на такова разстройство, когато не е съпроводено с други типични болестни разстройства. На следващо място се сочи, че пряка причинна връзка между процесните събития и евентуалните силни емоционални страдания (повишена тревожност, безпокойство, безнадеждност, отчаяние, потиснатост, агония) трудно би могла да се установи, предвид отсъствието на споделени или регистрирани данни за такива преживявания, както и предвид перспективата на живота и присъдата на С., които биха могли да имат много по-интензивни въздействия върху неговата психика. Според вещите лица като най-адекватно преживяване, свързано с фиксираните процесни събития, би могло да се приеме чувството на унижение. В заключение вещите лица сочат, че от споделените от С. сведения не намират данни за промени в начина му на живот.

Съдът счита, че допуснатата и приета по делото СПШЕ съдържа обективен и компетентен отговор на поставените задачи, поради което я кредитира.

По делото са изслушани показанията на следните свидетели:

Х. Л. П.. Свидетелят заяви, че познава ищеца от затвора в С., от над 20 години. Спомня си, че през 2020 г. се засичали. Уточнява, че е бил настанен първо в 11 група, а после бил преместен в седма група. Контактна с ищеца и са си говорили за болници. Спомня си, че са си говорили в коридора на затвора, по стълбите, когато са се виждали. Знае, че през 2020 г. е имало дело в С., но не е виждал точно каква кореспонденция е водена. Знаел за делото и за това, че имало изгубени документи от ищеца. Свидетелят заявява, че не знае кой точно е изгубил документите, но споделя, че и на него му се е случвало да му загубят документи. Спомня си как ищецът му се е оплаквал, че по такива дела отново се прави искане за нови документи, а това ставало бавно и така се пропускали сроковете. Споделя, че не е виждал документите, но е виждал ищеца да носи някакви документи, когато са били на разходка на открито. Описва ищеца като човек, който се бори срещу неправдата, възмушава се. Ищецът е имал изблици на недоволство, а свидетелят му казвал, че това е нормално. Споделя, че когато имат документи за предаване, лично ги предават да се придвижват до деловодството, където се завеждат и след това им се връща номерът, с който са заведени. Когато е предавал документи, той лично не затваря плика, както и че не пращал често документи, тъй като тази услуга се заплаща. Пояснява, че когато се прилагат документи под опис, не се слага печат, а преди да се затвори пликът, се проверява какво се прилага, запечатва се и тогава се предава на дежурния.

В. В. Б.. Свидетелят заяви, че е запознат с реда за изпращане на писма. Обяснява, че лишени от свобода, когато имат кореспонденция, я предават на инспектора на групата, в която са настанени, след което кореспонденцията се предава в деловодството за печат с регистрационен номер. Когато кореспонденцията се върне с номер, се предава лично на подателя срещу подпис. Разяснява, че представянето на документите не става на четири очи в масовия случай, но ако някой държи да се предават документи на четири очи, тогава всички, които присъстват в стаята, излизат. Инспекторът няма право да гледа какво има в плика. Уточнява, че пред него пликът само се запечатва, след което се предава в деловодството за регистрационен номер. Предполага, че възможно неволно отговорникът да се запознае с документа, но

заявява, че това е рядкост. Споделя, че той също е бил отговорник /кмет/ на групата и когато имал опис, е проверявал описа на това, което се дава. След това не знае какво се случва, тъй като нямали връзка с деловодството. Спомня си, че през 2020 г. е бил представител на затворническите кметове на "зона с повишен надзор и сигурност", в която е бил ищецът. Заявява, че гореизложеното важи и в момента, няма промяна.

М. Ж. М.. Свидетелката сподели, че е ИСДВР на I-ва група от месец август 2020 г. Пояснява, че за кореспонденция има поставена кутия на групата, където се оставят писма, но ако някой желае, може да го предаде лично. Споделя, че когато има молба или други документи, които се поставят в плик, тя няма право да проверява какво е съдържанието на плика, но може да се увери, че в същия не се съдържат забранени предмети, без да чете кореспонденцията, след което пликът се залепва и се носи в деловодството за регистрационен номер. Обяснява, че когато има опис на документи, които се изпращат, тя не чета описа, защото това е съдържанието на писмото, и не сравнява наличието на описаните документи. Спомня си, че се е случвало кореспонденция до физически лица да пристигне със закъснение. Тя няма как да знае какво се случва с писмото, когато отиде в пощата и по какъв начин стига до получателя. На представената ѝ молба вх.№ 6185/05.10.2020 г. /л.18/, свидетелката потвърди, че почеркът и подписът са нейни, а написаното е при спазване на разпоредбите на чл.8б, ал.3 от ЗИНЗС. Спомня си, че въпреки поставената в групата пощенска кутия, ищецът лично ѝ предавал молбите. Свидетелката показва нагледно как проверява плика, без да чете кореспонденцията - поглежда го отвън и отвътре. Пояснява, че ако забележи непозволени предмети в плика, пише докладна, а в случай, всичко е наред, пликът се запечатва пред мен и тя го занася в деловодството. Сочи, че регистрацията на документите става в деловодството и не ставала веднага, тъй като в затвора имало над 800 затворници и голяма кореспонденция, която се оставя в деловодството. Разяснява, че след като бъдат регистрирани пратките, регистрационните номера се оставят в пощенската кутия на групата и тя ги раздава на лишените от свобода. Спомня си, че много пъти се е случвало подготвените пратки да са носени от лишените от свобода затворени и запечатани, поради което ги е карала да ги отворят за проверка на съдържанието. Твърди, че не ѝ е известно да е имало загубени документи.

Съдът ще обсъди свидетелските показания при излагане на правните изводи.

В хода на съдебното производство се приобщиха към делото следните писмени доказателства, представени от ответника с отговора на исковата молба: Сведение от ИСДВР М. М. с приложения, относно предаване на писмата в запечатан плик /л.28/.

По делото е приобщено за послужване адм.дело № 5891/2015 г. по описа на АССГ.

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

Искът с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ е процесуално допустим – предявен е от надлежна страна, която твърди настъпване пропуснати ползи, а при условията на алтернативност - неимуществени вреди, в резултат на незаконосъобразни бездействия на служителите на ГД "Изпълнение на наказанията" – [населено място].

Искът е предявен срещу юридическото лице ГД "Изпълнение на наказанията", в чиято структура са длъжностните лица, от чийто незаконосъобразни бездействия се претендират вредите, съобразно разпоредбата на чл.205 АПК.

Според чл.203 АПК гражданите и юридическите лица могат да предявят искове за

обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Отговорността на държавата или общините по чл.1 ЗОДОВ обхваща кумулативното наличие на всички елементи от фактическия ѝ състав, а именно: вреда - имуществена или неимуществена; незаконосъобразен акт - действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда.

Съобразно разпоредбата на чл.154, ал.1 ГПК всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. В случая ищецът е този, който следва да докаже, чрез провеждане на пълно и пряко доказване със съответните процесуални способности, настъпването на твърдените вреди, изразяващи се в пропуснати ползи, а в условията на алтернативност претърпените неимуществени вреди от бездействието на служителите на ответника, както и причинната връзка между тях.

I. По първата претенция Съдът намира следното:

Твърдените от ищеца вреди, представляващи пропуснати ползи, са вследствие на бездействие от страна на служителите на ответника, които не изпратили приложенията към жалбата на ищеца до ЕСПЧ, с която същият претендирал обезщетение в размер на 94 450 лв. Изложените аргументи за наличието на причинно-следствена връзка между неизпратените приложения и пропуснатите ползи на ищеца се състоят в това, че поради бездействието на ответника, на ищеца се наложило да изпрати две последващи молби със същите приложения, за да бъде разгледана жалбата му, през което време изтекъл шестмесечният срок и ЕСПЧ прекратил производството, от което ищецът би се обогатил с претендираната сума в размер на 94 450 лв. За да бъде налице вреда, изразяваща се в пропуснати ползи, следва резултатът, който ищецът е целял да постигне, да е сигурен. Пропуснатата полза е налице, ако има неосъществено увеличение на имуществото на пострадалото лице, което е щяло да настъпи със сигурност и това увеличение непременно е щяло да се осъществи, ако не е бил незаконосъобразният акт, действие или бездействие. Пропуснатата полза се изразява в това, че едно лице пропуска да осъществи една полза, а именно да увеличи имуществото си, макар да са съществували всички условия за това, като единствено увреждането /незаконосъобразен акт, действие или бездействие/ го лишава от възможността да реализира една сигурна облага. Следователно пропуснатата полза е това увеличение на имуществото на увредения, което при обикновени условия би настъпило, ако ответникът не бе го увредил, т.е. тази, която при обикновено развитие на нещата би могла с висока степен на вероятност да се очаква. За да се приеме, че в правната сфера на ищеца е настъпила вреда, следва по безспорен начин да е установено, че без незаконосъобразното бездействие на ответника, пропуснатата полза със сигурност би се реализирала в правната му сфера. Следва и да се отбележи, че наличието на пропуснатата полза се предпоставя от съществуването на сигурност или поне висока степен на вероятност за увеличение на имуществото на кредитора, която не се предполага. В този смисъл е и Решение № 35 от 22.08.2014 г. на ВКС по т. д. № 1916/2013 г., както и приетото в ТР № 3/12.12.2012 г. на ОСГТК на ВКС.

От представения по делото Регистър на молби, жалби, сигнали и заявления на лишените от свобода /л.30/ се установява, че на 02.06.2020 г. ищецът е изпратил запечатан плик до ЕСПЧ, придружен с молба до администрацията на ответника, в която е било посочено, че пликът съдържа искова молба, решение на АССГ, жалба до ВАС, решение на ВАС, КСППЕ и жалба до съда в С., входярана в деловодството на ответника с рег.№ 3070/02.06.2020 г. Видно от приложеното адм.дело № 6257/2019 г. на ВАС, ищецът не е депозирал касационна жалба до ВАС.

Приложеното дело е образувано по касационна жалба на ответника срещу постановеното благоприятно за ищеца Решение № 1625 от 11.03.2019 г. по адм.дело № 5891/2015 г. на АССГ,

с което Съдът уважава частично исковата претенция на К. С., като му присъжда обезщетение в размер на 5 500 лв. и отхвърля иска до претендирания размер от 100 000 лв. От приложеното дело на ВАС се установява, че в отговора на исковата молба ищецът е пледирал решението на АССГ да бъде оставено в сила като надлежно обосновано и доказано. Следователно ищецът по настоящото производство е постигнал благоприятен за него резултат в рамките на националните средства за защита. От разпита на свидетелите се установява, че ИСДВР нямат право да сравняват описанието на съдържанието на кореспонденцията с действително приложената документация в пликовете, подготвени за изпращане от лишените от свобода лица. Установи се, че правомощията на ИСДВР се свеждат до това да огледат съдържанието на пликовете за писма /без да четат текста на писмата, документите в тях/ с цел предотвратяване на изпращане или получаване на забранени вещи, след което лишените от свобода сами запечатват пликовете си и ги предават затворени.

От представените по делото доказателства, касаещи втората изпратена от ищеца молба рег.№ 4438 от 28.07.2020 г. /л.15/, е видно, че със същата ищецът е изискал да бъде издаден регистрационен номер на писмото му до ЕСПЧ. От така представеното доказателство не става ясно за кое писмо става въпрос и дали ищецът не е поискал регистрационен номер на първоначално изпратеното писмо на 02.06.2020 г., независимо че на 04.06.2020 г. е получил регистрационен номер на молбата/писмото от 02.06.2020 г. В тази връзка липсват доказателства за повторно изпратени писма и документи до ЕСПЧ, липсва и молба с опис на съдържанието на плика. Едва с третата представена по делото молба рег.№ 6186/05.10.2020 г. /л.18/, Съдът може да достигне до извод, че ищецът е изпратил изисканите с писмото от секретаря на ЕСПЧ от 24.08.2020 г. доказателства – искова молба, съдебни решения и жалба до ЕСПЧ, тъй като, както беше посочено по-горе, описаната от ищеца касационна жалба до ВАС не съществува. Установява се, че последната трета молба е регистрирана в дневника на ИСДВР на 06.10.2020 г. и че регистрационният номер е получен от ищеца.

От горното е видно, че противно на твърденията в исковата молба, не е налице бездействие на ответника. Подадените от ищеца молби, видно от регистрите на Затвора-гр.С., са входирани с регистрационни номера в разумен, кратък срок, от което не може да се достигне до извод за незаконосъобразно бездействие. На следващо място, видно от съдържанието на изпратеното до ищеца писмо от секретаря на ЕСПЧ, в първата изпратена до ЕСПЧ жалба, от страна на ищеца не са изпълнени изискванията на чл.47 от Правилника на съда, а именно изложението на жалбата не е отговаряло на условията за допустимост по чл.35, § 1 от Конвенцията /изчерпване на вътрешните средства за защита/. От горното Съдът достига до извод в две насоки:

На първо място, противно на твърденията на ищеца, администрацията на ответника е изпратила жалбата на С. до нейния получател и тя е достигнала до него във вида, в който е изготвена от ищеца, т.е. не е налице бездействие.

На второ място, дори и да се приеме за вярно твърдението, че администрацията на ответника не е изпратила приложенията към жалбата до ЕСПЧ, то видно от изискванията за допустимост по чл.35, § 1 от Конвенцията /изчерпване на вътрешните средства за защита/, ищецът не би могъл да изпрати "жалбата си до ВАС", тъй като същият не е обжалвал издаденото благоприятно за него решение, постановено от АССГ, което ВАС оставя в сила, т.е. за ЕСПЧ щеше да е видно, че ищецът е успял да защити интересите си с вътрешни средства, което поставя под съмнение наличието на съществуването на сигурност или поне висока степен на вероятност за увеличение на имуществото на кредитора, за да е налице правно основание за установяването на пропусната полза.

Ето защо, въпреки че е налице прекратено производство по процесната жалба до ЕСПЧ, то ищецът не успя да докаже наличието на претърпени вреди във вид на пропуснати ползи именно от този факт, следователно не доказва причинно-следствената връзка между прекратеното производство и твърдените вреди, поради което Съдът следва да остави без уважение исковата му претенция.

II. Съдът следва да обсъди предявената при условията на алтернативност **втора претенция** за претърпени от ищеца неимуществени вреди, изразяващи се в страдание, чувство на безнадеждност, унижение, отчаяние, потиснатост и агония, вследствие на драстичното нарушаване на правните му очаквания.

От приложените по делото писмени доказателства не се установи ищецът да е подал молба до администрацията на ответника за посещение на психолог, нито пък има регистрирани подобни оплаквания, които да са представени на Съда с оглед доказване на твърдените емоционални преживявания, породени от администрирането на процесната жалба до ЕСПЧ. От приетото и неоспорено заключение по допуснатата СППЕ е видно, че след проведено експертно изследване на К. С. вещите лица са достигнали до извод, че процесните събития са предизвикали у освидетелствания реакции на неудовлетвореност, гняв и унижение. По повод на това установяване, обаче, експертите посочват, че същото е направено вследствие на "описаните /от самото лице/ преживявания". В заключението е посочено, че К. С. не представя клинични описания на разстройство на психиката, които да удовлетворят диагностичните критерии на каквото и да е психично разстройство по М. 10. Според вещите лица споделеното унижение не е клиничен белег на такова разстройство, когато не е съпроводено с други типични болестни разстройства. На следващо място вещите лица поясняват, че трудно би могла да се установи причинна връзка между емоционалното състояние на ищеца и процесните събития, предвид отсъствието на споделени или регистрирани данни за такива преживявания, както и предвид перспективата на живота и присъдата на С., които биха могли да имат много по-интензивни въздействия върху неговата психика. В експертното обсъждане е посочено, че "Психопатологични изживявания по време на изследването не се установяват, както и към момента на интервюто не се наблюдават болестно потиснато настроение, тревожност, понижена действена активност и забавен мисловен процес." Личността на С. е описана от вещото лице психолог по следния начин: "С активна житейска позиция, стремеж към реализация на своите цели и нова амбиция за следваща дейност; в интерпретацията на личностните особености се наблюдава екстраверсия. От проективното тестово изследване, избягващо рационалните нагласи на личността при С. се установява повишена потребност от емоционално приемане и подкрепа. Намира се в състояние на безпокойствие, тъй като не може да се изпълнят изискванията, предявени от него в създалата се ситуация, която оценява като незаинтересована и пречеща му. Търси изход на всяка цена да му се изпълнят изискванията.". "Скала за тревожност на Х. /HAM-A/ 0 т./0-17 т./ не се отчита тревожност. Клинична скала за тревожност и депресия HADS 3 т. Нормално." По време на изследването е установено, че "личностният ресурс при С. по начало, предвид биопаотографията, е без видими дисфункционални области. Такива не се установяват и при направените експертни изследвания. Дори напротив, той е стеничен, пластичен, адаптивен, без промени в състоянието си и общуването при коментирането на проблемните за експертизата области, с ясни намерения и активност за утвърждаване на правата си."

Вещите лица сочат, че от споделените от С. сведения не намират данни за промени в начина му на живот. Така направените изводи на вещите лица за личността на ищеца се подкрепят и от свидетелските показания на св. В., който описва ищеца по следния начин: "Човек, който се бори срещу неправдата, възмущава се... ищецът имал изблици на недоволство..".

Въз основа на горното Съдът достига до извод, че твърденията на ищеца за преживени страдания, чувство на безнадеждност, унижение, отчаяние, потиснатост и агония не се потвърждават от приетата по делото експертиза, нито от свидетелските показания. За твърдените в исковата молба емоционални състояния на С. липсва медицинска документация, не са представени и писмени доказателства, от които Съдът да достигне до обосноваван извод, че ищецът действително е страдал от описаните състояния през процесния период. Дори да се приеме за доказано, че ищецът е почувствал унижение, до остава недоказана причинно-следствената връзка между това негово усещане и прекратеното производство пред ЕСПЧ по подадената от него жалба /вж. арг. по т. I/.

Гореизложените обстоятелства обуславят извод за недоказано настъпване на неимуществените вреди, описани в исковата молба, както и липса на пряка причинно-следствена връзка между тези твърдените вреди и поведението на служителите на ответника ГДНП. По делото не бе доказано по категоричен начин, че именно в периодите от подаването на процесната жалба в администрацията на до ЕСПЧ до прекратяване на производството пред същия съд, ищецът е имал отрицателни преживявания, изразяващи се страдание, чувство на безнадеждност, унижение, отчаяние, потиснатост и агония. Поради това необоснована и недоказана се явява исковата претенция и по т. II, поради което Съдът следва да я остави без уважение.

При този изход на делото и направеното своевременно искане за присъждане на разноски от ответната страна /л.99/, ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., който размер е съобразен с разпоредбата на чл.78, ал.8 ГПК във вр.с чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, Административен съд-София град,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ предявената искова претенция на К. П. С., ЕГН: [ЕГН], срещу Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" при Министерство на правосъдието, за заплащане на обезщетение за причинени имуществени вреди в размер на 94 450 лв., представляващи пропуснати ползи от възпрепятстване възможността на ищеца да води дело срещу Република България в Европейския съд по правата на човека, на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

ОТХВЪРЛЯ предявената искова претенция на К. П. С., ЕГН: [ЕГН], срещу Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" при Министерство на правосъдието, за заплащане на обезщетение за причинени неимуществени вреди, изразяващи се страдание, чувство на безнадеждност, унижение, отчаяние, потиснатост и агония, настъпили в периода от 02.06.2020 г. в Затвора-гр.С., поради неизпращане на необходими книжа в ЕСПЧ по повод заведена от ищеца жалба в същия съд.

ОСЪЖДА К. П. С., ЕГН: [ЕГН], да заплати на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" при Министерство на правосъдието, юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. /сто лева/.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: